

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

МАТЕРІАЛИ
студентської наукової конференції

16-17 травня 2024 року

Том I

Полтава

Редакційна колегія:

Олег Горб, проректор з науково-педагогічної, наукової роботи, доцент;

Станіслав Ковальчук, голова Ради молодих вчених, професор кафедри будівництва та професійної освіти, професор;

Ігор Коломак, заступник голови Ради молодих вчених, доцент кафедри нормальної і патологічної анатомії та фізіології тварин, доцент;

Олександр Безкровний, декан факультету обліку та фінансів, доцент;

Олександра Біловод, декан інженерно-технологічного факультету, доцент;

Дмитро Дячков, директор навчально-наукового інституту економіки, управління, права та інформаційних технологій, професор

Сергій Кулинич, декан факультету ветеринарної медицини, професор

Микола Маренич, директор навчально-наукового інституту агротехнологій, селекції та екології, професор

Анатолій Шостя, декан факультету технологій тваринництва та продовольства, старший науковий співробітник

Світлана Козина, завідувач інформаційно-консультаційного центру міжнародного методичного забезпечення

Віктор Радочін, начальник редакційно-видавничого відділу

Відповідальність за зміст і редакцію матеріалів несуть автори та наукові керівники.

Матеріали студентської наукової конференції Полтавського державного аграрного університету, 16-17 травня 2024 року. Том I. – Полтава: РВВ ПДАУ, 2024. – 225 с.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ НАВЧАЛЬНО-НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ЕКОНОМІКИ, УПРАВЛІННЯ, ПРАВА ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

А. С. Малашенко, Д. О. Яценко

ЕФЕКТИВНА СИСТЕМА МОТИВАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА ЯК
ФУНДАМЕНТ ЙОГО КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ 4

К. С. Тараненко, В. Ю. Кунавцова

ЕФЕКТИВНІСТЬ МАРКЕТИНГОВОЇ ПОЛІТИКИ ПРИ УПРАВЛІННІ
ПІДПРИЄМСТВОМ..... 5

О. О. Васільєва, Ю. М. Колегаєва

УДОСКОНАЛЕННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПЕРСОНАЛУ
ПІДПРИЄМСТВА 7

А. А. Кононенко, В. В. Гришко

ВПЛИВ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ НА ЯКІСТЬ ПРОДУКЦІЇ АГРАРНОГО
ПІДПРИЄМСТВА 9

Д. О. Гаркушка, В. М. Фесенко

УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ КОМЕРЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ
АГРАРНОГО ПІДПРИЄМСТВА 11

Ю. О. Гнітько, В. О. Бабич

УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ЧИННИК РИНКОВОГО
УСПІХУ ПІДПРИЄМСТВ..... 12

К. О. Орлюк, І. С. Поляк

УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИМИ ЗМІНАМИ ПІДПРИЄМСТВА
АГРОПРОДОВОЛЬЧОЇ СФЕРИ 13

М. О. Бзот

АНАЛІЗ ЕТАПІВ ПРОЄКТУВАННЯ МОБІЛЬНИХ ДОДАТКІВ..... 14

Р. С. Житнік, В. Р. Базилєв

АНАЛІЗ МОВ ПРОГРАМУВАННЯ ДЛЯ ІНТЕРАКТИВНИХ СИСТЕМ..... 16

І. О. Ковальова

АНАЛІЗ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ..... 18

М. О. Постолакi

АНАЛІЗ МЕТОДІВ КЛАСИФІКАЦІЇ МЕРЕЖЕВОГО ТРАФІКУ 20

Ю. С. Стеценко

ЛІДЕРСТВО В СИСТЕМІ ФУНКЦІОНУВАННЯ СУЧАСНОГО
ПІДПРИЄМСТВА 21

І. А. Галушко

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ГЕННО
МОДИФІКОВАНИХ ОРГАНІЗМІВ 23

М. В. Северін	
РИНОК ЦІННИХ ПАПЕРІВ: СТАН ТА ПРОБЛЕМИ.....	191
К. В. Сімінько	
МИТНЕ ОФОРМЛЕННЯ ТОВАРІВ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ	193
М. Д. Сіренко	
УКРАЇНСЬКА ІСТОРІЯ В КОНТЕКСТІ ІДЕЇ МОНАРХІЗМУ.....	195
К. В. Татарець	
РОЛЬ ТЕХНОКРАТІЇ В ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОМУ СУСПІЛЬСТВІ	197
К. В. Татарець	
РОЛЬ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У СВІТОВІЙ НАУЦІ ТА ТЕХНОЛОГІЯХ	199
А. С. Токарева	
ЗЕЛЕНИЙ ТУРИЗМ: ОСОБЛИВОСТІ ПОЛТАВЩИНИ.....	201
Л. Турчин, А. Мотя, Д. Мазніченко, О. Ваць	
ОЦІНКА ДЖЕРЕЛ ФОРМУВАННЯ ОБОРОТНОГО КАПІТАЛУ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ФІНАНСОВИЙ РЕЗУЛЬТАТ І ФІНАНСОВУ СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА	203
А. В. Чеботарь	
“ІНДЕКС БІГ МАКА” ЯК НАЙПРОСТІШИЙ СПОСІБ ОЦІНКИ КУПІВЕЛЬНОЇ СПРОМОЖНОСТІ	205
А. В. Чеботарь	
УКРАЇНСЬКА АНДЕГРАУНДНА КУЛЬТУРА	207
І. В. Чернуха	
ПРИРОДА ПРИРОДНОГО ПРАВА.....	209
А. Ю. Шабатько	
ПРОПАГАНДИСТСЬКИЙ ІДЕАЛ РАДЯНСЬКОЇ ЛЮДИНИ ТА РЕАЛІЇ ЇЇ ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ	211
D. Shevchenko	
DIFFERENTIATION OF SLANG IN JOHN GREEN’S NOVEL PAPER TOWNS.....	213
М. Ю. Шепель, О. О. Глуценко	
БРЕХНЯ ЯК ФЕНОМЕН ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ	215

УКРАЇНЬСЬКА ІСТОРІЯ В КОНТЕКСТІ ІДЕЇ МОНАРХІЗМУ

М. Д. Сіренко
myroslav.sirenko@st.pdau.edu.ua

Науковий керівник:
С. В. Макарець, к. іст. н., доцент

Нові політичні, соціально-економічні, культурні реалії, які визначають сьогодення нашої держави, актуалізували інтерес і необхідність переосмислення проблеми монархізму в українській історії. З одного боку, українське суспільство стикається з важливими викликами та перетвореннями, пов'язаними з побудовою демократичної системи та формуванням національної ідентичності. З іншого боку, ідея монархізму, яка здавалася втраченою в культурному та політичному ландшафті України, знову привертає увагу як один із можливих альтернативних шляхів розвитку держави.

Тема українського монархізму не є новою у вітчизняному науковому дискурсі. Свого часу вона стала предметом дослідження таких вітчизняних науковців як В. Потульницький, П. Гай-Нижник, Т. Осташко, І. Терлюк, С. Фіцик тощо.

Мета дослідження полягає в аналізі різних періодів української історії через призму ідей монархізму, виявленні ключових тенденцій, взаємозв'язків та наслідків впливу цієї ідеології на формування політичних структур та національної ідентичності України.

Сьогодні багато хто сприймає монархію як негативне явище, як пережиток минулого, як форму правління, що дозволяє одній людині нав'язувати свою волю іншим членам суспільства. Однак монархія має й свої переваги: ієрархічність; колективний досвід людства, що відображає найефективніші методи управління, які зберігаються протягом віків; спадковість влади, що забезпечує стабільність державних інституцій, довгострокове планування у внутрішній та геополітичній сферах; можливість створення дорадчих органів, що сприяє залученню еліти до процесу прийняття державно-політичних рішень; монарх, як символ єдності, може об'єднувати різні соціальні групи під своєю владою, враховуючи різноманітні суспільні інтереси.

З точки зору втілення засад монархічної форми правління, в історії України доречно виділити такі періоди: найдавніші культурні й державоподібні утворення на теренах нашої країни; Київська Русь і Галицько-Волинське королівство; держава Військо Запорізьке (Гетьманщина); Українська держава Павла Скоропадського.

Щодо першого періоду, доречно сказати, що спільним для суспільств киммерійців, скіфів і сарматів, історія яких пов'язана із територією сучасної України, була наявність вождя, царя як найсильнішого чи найвправнішого воїна, який своєю харизмою надихав власний народ. Усі процеси були схожі на природні – сильніший перемагав слабшого, добра організованість суспільства давала перевагу над тими, хто її не мав.

З розвитком цивілізації з'являються обов'язкові ознаки монархії: легітимність, законність і спадковість. Монархія постає як влада, яка іде від бога. Русь була ранньофеодальною монархією на чолі з представниками династії Рюриковичів. Володимир Великий був тим, хто розпочав, а Ярослав Мудрий тим, хто продовжив шлюбну дипломатію і змішав руську кров з кров'ю європейський монархів. Проте це стало можливим завдяки запровадженню християнства у 988 році як основної віри Русі. Монархією, визнаною самим Папою Римським, із 1253 року було Королівство Руське (Галицько-Волинське князівство). Данило Романович був королем, його влада була абсолютною, спадковою. Всупереч значному впливу боярства в Галичині, він був реальним главою держави, приймав найважливіші рішення щодо зовнішніх зносин і внутрішньої політики.

З часу появи козацтва, утворення Запорізької Січі на теренах України утверджується республіканська форма правління. Однак у середині XVII – XVIII ст. в умовах існування козацько-гетьманської держави Війська Запорізького багато гетьманів спрямовували свою діяльність на обстоювання необхідності встановлення монархічної форми правління. Першим із них був Б. Хмельницький, в політичній діяльності якого «простежується ідея утворення спадкової козацької монархії та одночасно формування вузького прошарку нової української аристократії – козацької старшини» [1, с. 102]. Прихильниками монархічної форми правління були також І. Виговський, І. Брюховецький, І. Самойлович, І. Мазепа, К. Розумовський. «Загалом монархічна тенденція у розвитку козацько-гетьманської держави виявлялась у двох напрямках. Перший з них полягав у прагненні гетьмана до якнайбільшої централізації управління, до зосередження у своїх руках основних механізмів адміністративної, судової та військової влади й намаганні самовладного правління без участі Ради, чи то генеральної, чи старшинської. Іншим виявом монархічної тенденції була спроба гетьманів до встановлення спадковості у своєму роді» [2, с. 24–25].

Ідея українського монархізму відродилася на початку XX століття в Українській державі Павла Скоропадського. Ставши очільником держави в 1918 році під час складного для країни періоду, Скоропадський запропонував модель монархії, що базувалася на ідеї сильної централізованої влади з соборними елементами. Саме через це він привертав увагу деяких консервативно налаштованих прошарків українського суспільства, але зустрічав опозицію з боку ліберальної та соціалістичної частин населення. Титул гетьмана, як титул суверена, який обрав для себе П. Скоропадський, був унікальним на теренах Європи. «Ваша світлість» – так називали його представники іноземних держав. Однак Українська держава «не мала ознак типової монархії, оскільки була проголошена тимчасовим утворенням до майбутніх виборів у Сейм, а влада гетьмана не була спадковою. У разі важкої хвороби чи смерті глави держави влада переходила до тріумвірату верховних правителів, які репрезентували гетьмана, Раду міністрів і Державний Сенат» [3].

Сьогодні дискусії про монархізм стають не лише історичними рефлексіями, а й об'єктом активних обговорень та пошуку нових ідей та рішень для українського суспільства. Аналізуючи українську історію в контексті ідей

монархізму, ми отримуємо розуміння того, як ці ідеї впливали на формування політичної культури, соціальні відносини та ідентичність українського народу. Крім того, це дозволяє з'ясувати, чи можуть концепції монархізму відновити свою актуальність та вплинути на майбутнє України. Хоча, навіть на переконання одного із головних ідеологів монархізму В'ячеслава Липинського, форму правління держави має обирати український народ.

Список використаних джерел:

1. Зякун А. «Монархізм» Б. Хмельницького: гіпотези та реалії. *Світогляд - Філософія-Релігія*. 2014. Вип. 7. С. 94–104. URL: <http://surl.li/tjckw> (дата звернення: 30.04.2024).

2. Терлюк І. Форма правління в ідеології та практиці українського національного державотворення козацької доби. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2020. Т. 7. № 2. С.19–26. URL: <http://surl.li/tjuyf> (дата звернення: 30.04.2024).

3. Пиріг Р. Я. Українська держава. *Енциклопедія історії України*. URL: <http://surl.li/tjvad> (дата звернення: 30.04.2024).

УДК 930.2

РОЛЬ ТЕХНОКРАТІЇ В ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

К. В. Татарець

karyna.tatarets@st.pdau.edu.ua

Науковий керівник:

Ю. В. Помаз, к.і.н., доцент

У постіндустріальному суспільстві, де інформація та технології відіграють ключову роль у розвитку економіки та суспільства, технократія має значний вплив. Технократія – це система управління, де технічні експерти та фахівці з технологій мають перевагу в прийнятті рішень над політичними чи іншими суспільними групами.

У XIX ст., з появою промислових технологій та масштабного виробництва, концепція технократії почала набувати більш конкретних обрисів. Промисловці та інженери, такі як Генрі Форд, революціонізували виробництво із впровадженням конвеєрних технологій, що підвищили ефективність та знизили вартість товарів для масового споживача.

На початку XX ст., особливо під час та після Першої світової війни, стало очевидним, що традиційні методи управління не в змозі впоратися зі зростаючою складністю промислового суспільства. Вчені та інженери стали пропонувати раціональні та систематизовані підходи до управління економікою та суспільством.

У постіндустріальному суспільстві технократія відіграє кілька ключових ролей:

1. Управління та прийняття рішень. Технократи, володіючи експертними знаннями в галузях науки, техніки та інженерії, беруть активну участь у прийнятті рішень на різних рівнях, від державного управління до керівництва